

Súd a trest

Babička ide s vnúčaťom na prechádzku. Chlapec podskakuje, nedáva pozor. Babička ho napomína: „Dávaj pozor, neutekaj, spadneš!“ Sotva to povie, chlapec už leží na zemi a z úst mu tečie krv. „Vidíš, Pán Boh ťa potrestal, pretože si neposlúchol!“ Mnohí ľudia majú podobnú predstavu o Božom súde: Boh je prísny Sudca ľudských skutkov. Ako náhle sa človek previní, už je tu Boží trest. Boh neustále zasahuje do ľudského života a do dejín. Nešťastia v osobnom živote, katastrofy v prírode, vojny a epidémie nám stále pripomínajú, že Boh „pracuje“, že ako prísny učiteľ v minulosti vie, načo má palicu. Nie je potrebné dokazovať, že takáto predstava permanentného Božieho súdu v zmysle vymýšľania stále rafinovanejších trestov na ľudských vinníkov odporuje predstave o Bohu, ktorý chce svet nie súdiť, ale zachrániť, a preto poslal na svet svojho Syna. Tak o tom napísal sv. Ján: „Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.“ (Jn 3, 17). Teda „Boh tak miloval svet...“ (Jn 3, 16). „Svet“ je podľa sv. Jána stelesnením zla, topiaci sa v tme hriechu a naplnený nenávisťou voči tomu, kto prináša Božie zjavenie (porov. Jn 15, 18; 17, 14; 25). Práve tento zlu prepadlý svet sa Boh rozhodol zachrániť pred záhubou vyslaním svojho Syna, aby svojím kázaním a obetou na kríži založil na zemi Božie kráľovstvo s jeho najväčším darom - večným životom. Pre svet je to jedinečná možnosť záchrany. Kto v neho uverí, nebude odsúdený, ale bude mať večný život (porov. Jn 3, 18; 5, 24). Boží Syn ako „Spasiteľ sveta“ (Jn 4, 42) je takto Sudcom sveta. Lenže konečnému účtovaniu bude predchádzať súd tu v prítomnom svete, kde bude každý sudcom sám sebe. Tým sudcom je viera, rozhodnutie uveriť alebo neuveriť „v meno Jednorodného Božieho Syna“ (Jn 3, 18). Ide tu o plnú vieru, nielen o vyznanie úcty, ale o uznanie životom, o vieru, ktorá pôsobí láskou. Neveriaci, ktorý neuveril v Božieho Syna, sa už sám odsúdil (porov. Jn 12, 47 a nasl.). Neveriaci neuznáva Ježiša Krista

ako Božieho Syna, popiera jeho poslanie byť Kráľom Božieho kráľovstva a Spasiteľom sveta. Keďže ho odmieta prijať, odmieta záchranné lano, ktoré ho môže vytiahnuť z priepasti záhuby. Ostáva v tejto priepasti a konečný súd na konci sveta na jeho súde už nič nezmení. Kto si vyvolil Ježiša, má večný život, kto ho zamietol, má večnú záhubu. Prijatie evanjelia, Božieho slova, ktoré hlása Cirkev, alebo jeho odmietnutie, sa stáva znamením budúceho osudu ľudí: „Kto mnou pohŕda a neprijíma moje slová, má svojho sudcu: slovo, ktoré som hovoril, bude ho súdiť v posledný deň.“ (Jn 12, 18). Konečný Boží súd teda zúčtuje všetko „mäť“ a „dať“ v knihe života ľudí. Vyrovná, čo ľudská spravodlivosť nestačila vyrovnáť: dobro odmení, zlo potrestá. Istý učiteľ hovoril svojim žiakom nasledujúci príbeh:

Dvaja z jeho bývalých spolužiakov sa stretli po niekoľkých rokoch. Prvý, pozerajúc sa na spolužiaka, pýta sa ho:

„Prečo si taký smutný?“

„Mám sľúbenú dobrú prácu v zahraničnom obchode.“

„Tak ju ber!“

„Rád by som, ale nemôžem, pretože žiadajú dobrú znalosť anglického jazyka, a ja - ako dobre vieš - som sa veľmi neučil. Dostatočné známky som často dostával len vďaka opisovaniu, pretože inak by som bol prepadol.“ Tak je to v každodennom živote. Tam sa často „fušovať“, opisovať dá... Ale ako to s nami bude na Kristovom súde? Slávny taliansky básnik A. Dante bol z politických dôvodov vyhnaný zo svojej vlasti. Zomrel vo vyhnanstve v Ravene. Sotva zavrel oči, otvorili sa oči jeho rodákov vo Florencii a chceli básnika pochovať so slávou vo svojom meste. Obyvatelia Raveny však mŕtvolu nevydali. „Nestáli ste oňho zaživa, nedostanete ho ani po smrti“, povedali. Ak nestojíme o Boha v živote, nedostane sa nám ho ani po smrti. „Odídte odo mňa...“ (Mt 25, 41). „Najprv si ho opustil, potom si ho stratil“, hovorí sv. Augustín.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Svätá Klára

R: Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.

1 Budem počúvať, čo povie Pán, Boh; *
on ohlási pokoj svojmu ľudu a svojim svätým.

2 Naozaj: blízko je spása tým, čo sa ho boja, *
a jeho sláva bude prebývať v našej krajine.

R.

3 Milosrdenstvo a vernosť sa stretnú navzájom, *
spravodlivosť a pokoj sa pobožkajú.

4 Vernosť vyrastie zo zeme, *
spravodlivosť zhlíadne z neba.

R.

5 Veď Pán dá požehnanie *
a svoje plody vydá naša zem.

6 Pred ním bude kráčať spravodlivosť *
a po stopách jeho krokov spása.

R.

Oči upreté na Pána

Hneď po nasýtení zástupov prikazuje Ježiš učeníkom, aby sa preplavili na druhý breh. Zástupy chce rozpustiť sám. Pred nasýtením to boli práve učenici, ktorí navrhovali rozpustiť zástupy, a Ježiš chcel, aby zostali. Teraz by učenici chceli, aby zástupy zostali, no Ježiš nie. Z Jánovho evanjelia totiž vieme, že po takom mimoriadnom zážitku ho zástupy chceli urobiť kráľom. Evanjelista Marek dokonca píše, že Ježiš musel učeníkov prinútiť odísť. Radšej ich pošle proti noci, vetru a moru, aby sa nenechali opojiť triumfalistickými očakávaniami. On neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť.

Hneď nato sa nám prelínajú dva druhy samoty – Ježišova túžba po samote s Bohom a zdanlivá samota, v ktorej sa ocitli učenici bez svojho Majstra. Evidentne je v celej tejto situácii predznačená situácia, v ktorej sa ocitne Cirkev po tom, ako Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní vystúpi na vrch a odtiaľ k Otcovi do neba. Ježiš, ktorý je blízko svojho Otca, nezostal vzdialený od nás. Len zostal prítomný inak. Zostalo jeho slovo, v ktorom sľúbil, že zostane s nami stále. A takisto nám nechal chlieb, ktorým nás nasýtil, aby sme boli schopní preplaviť sa na „druhý breh“.

Ježiš bdie nad svojimi učeníkmi, aj keď sa zdá, že noc je už príliš dlhá a jeho niet. Cirkev (a v nej i mnohí jednotlivci) neraz skusuje, akoby nastala pre ňu noc viery, v ktorej zostala sama uprostred mora – symbolu zla, vystavená vetru, ktorý duje proti nej. A Pán akoby na ňu zabudol, stále sa neobjavuje. Po takejto skúške je pochopiteľné, že keď sa zjaví, nastáva ďalšia pochybnosť viery – je to naozaj on, alebo len duch, ilúzia? A ak je to on, naozaj môže kráčať po hladine bez toho, aby ho nepohltili hlbiny nebezpečného mora? Iba v Matúšovom evanjeliu vystupuje z loďky Peter, ktorý chce celú tú záhadu podrobiť skúške, no po Ježišovej výzve: „Pod!“ sa sám ocitne v osobnej skúške viery.

Viera nie je výzva riskovať. Viera je výzva na nemožné – pravdaže, len z ľudského pohľadu. To nie je výzva vykročiť „na tenký ľad“, ale výzva kráčať priamo po hladine. Peter sám zažil, že takáto ľudská nemožnosť je možná iba vtedy, keď má oči upreté na Ježiša. Vtedy dokáže všetko. Len čo svoj zrak z Ježiša spustí a upriami ho na vietor, ktorý duje proti nemu, začne sa topiť. No aj situácia malej viery, slabosti, nedôvery, strachu, pochybnosti či nedostatku vytrvalosti je príležitosťou na osobnú skúsenosť s Bohom a rast našej viery.

Ježiš počuje každý výkrik, zvlášť ten, keď človek volá o záchranu. On vie, ako rýchlo upriamime svoj zrak inde, no nikdy neodmietne vystrieť svoju ruku. Aj vtedy, keď sme už takmer utopení.

Ján Víglaš

Budovanie spoločenstva

Božie slovo nie je len životom jednotlivca, ale aj spoločenstva. Pri svojom odchode z Efezu tam apoštol Pavol ustanovil starších a povedal im zvláštnu vec: „A teraz vás odporúčam Bohu a slovu jeho milosti: ono má moc budovať a dať dedičstvo medzi všetkými posvätenými“ (Sk 20, 32). Zveril ich teda nielen Bohu, ale aj Božiemu slovu, ktoré má moc vnútorne budovať spoločenstvo veriacich.

Vieme, že kde sa zvestuje skutočné evanjelium, tam rastie viera a stmeluje sa aj spoločenstvo veriacich. To bolo jednou z veľkých tém na nedávnej synode o Božom slove. Niektorí biskupi tam vystúpili so smutným konštatovaním, že takmer päťdesiat rokov po Koncile sa z kazateľní často nezvestuje skutočné Božie slovo. Ale Pavol jasne hovorí, že Božie slovo má moc vnútorne budovať spoločenstvo veriacich.

Prosme teda o milosť, aby sme sa sami nechali Božím slovom budovať, a o znovuoobjavenie životodarnej moci Božieho slova aj pre naše spoločenstvo.

Vojtěch Kodet OCarm., ThD „Učenie“

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia - (A)

8.VIII. pondelok « Missa Tridentina »

18.00 Za ě Jána, Štefana a Annu

9.VIII. utorok

18.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Panne Márii za dožitých 85 rokov

10.VIII. streda

18.00 Za ě rodičov a manželza

11.VIII. štvrtok

18.00 Na úmysel Ordinára

12.VIII. piatok

18.00 Za ě Lýdiu Bednárikovú a rodičov

13.VIII. sobota

8.00 Za ě Vojtecha a Veroniku Uhlárových

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

14.VIII. 20.nedeľa cezročného obdobia - (A)

8.00 Za ě don Rudolfa Granca, SDB

Lektori: Hrdlovičová, Šuplatová

10.00 Za farníkov

Lektori: Radakovičová, Kuric

Liturgický kalendár

8.VIII. pondelok	sv. Dominik, kňaz
9.VIII. utorok	sv. Terézia Benedikta z Kríža, Patrónka Európy
10.VIII. streda	sv. Vavrinec, diakon a mučeník
11.VIII. štvrtok	sv. Klára, panna
12.VIII. piatok	sv. Jana Františka de Chantal, reholníčka
13.VIII. sobota	sv. Poncián, pápež a sv. Hypolit, kňaz, mučeníci

Slovo na dnes

V časopise bola fotografia zamrznutého jazera a na ňom veľké množstvo akoby kôpok. Boli to labute. Zamrznuté a snehom zaviate. V objatí ladu našli smrť. Zmeškali odlet, zmenil sa vietor, sadli na vodu a zamrzli.

Ako my, sťahovaví vtáci. Zmeškáš svoj čas a potom márne a zúfalo bojuješ s protivným vetrom. Kde si ťa čakajú a ty tam neprídeš. Zmeškáš a stratíš všetko.

Stále v situácii ohrozenia. Totálne ohrozenie všetkých hodnôt.

Svet, nielen náš, ale celý, aj minulý, ďaleko, hlboko, dávno stratil zmysel pre večnosť. Rozmer večnosti. Stále má pokušenie udomáčniť sa na tejto Zemi.

Boh využíva všetky možnosti a príležitosti, aby sme nezabudli na svoj večný domov.

Nebo máme na dosah ruky. Boh je raj, Boh je nebo. Kto verí, žije v láske, má nebo už tuná. Nezáleží na tom, v akom tele, dome, v akých šatách. Milujúcim Boha všetko slúži ku dobrému.

U anjelov nikdy nevieš, či je to ona či on. Madam de Stael: „Medzi duchmi niet pohlavnosti.“ Muž a žena, to sú rozdiely len náhodné, druhoradá, platné len na tejto Zemi, aby sme splnili nejaké poslanie v prírode, kým sa nevystaňujeme. Konečne aj tu je to len zápas o duchov, boj rozličných vier a boj o Ducha.

Mám rád partnerov, ktorí majú nápady, pomôžu, potlačia dobrú vec a nie sú na ťarchu.

Mojím priateľom a druhom je ten, kto pochoduje rovnakým smerom so mnou. Aj ja nachádzam spolubojovníkov len vo svojom smere.

Ja som ťa chcel nechať vždy a úplne slobodného. Staval som ťa na nohy, keď si potreboval, pomáhal som ti a chránil som ťa, keď si prišiel, zriekol som sa svojho „otcovstva a vodcovstva“, aby si si zodpovedne zobral život do rúk. A priateľom ti ostanem dokiaľ budeš chcieť. Či budeš slobodný a či ženatý, túžiaci po sviatosti alebo hriešnik. Náš Boh je ten, čo sa nepozera na osobu a dá každému, koľko je kto schopný prijať.

Kedykoľvek ti majú prísť hostia, ktorí majú opačný názor alebo len vonkajšiu moc nad tebou, neboj sa ich, ale sa za nich modli. Ukáž sa, že si ich priateľom. Aspoň v duchu im povedz: Boh ťa miluje. Vži sa do ich situácie. Aj oni chcú dobro. Len to inakšie vidia. Pochop ich zorný uhol, neodsudzuj ich. Konaj všemožné dobro a nemysli na odplatu.

Človek sa dostane do sveta, že má priateľov, akési spríbuznené duše vo všetkých táboroch. Aj medzi nepriateľmi, aj medzi inakšie veriacimi, aj medzi neveriacimi. Mnohé tradičné zväzky, či už náboženské, národné alebo kultúrne sa vyžili, už nič nedávajú ani neviažu. Ani mi nič nehovoria.

Musíš ísť napred a čo sa prežilo, bolo pekné, ale prežilo.

Čo musíš vykonávať z tradície, je to pekné snáď to k mnohým aj hovorí. Bolo by však pohodlné zotrvať v tom. Musím to vykonávať s láskou, ale ja viem, že Boh je aj inde, rovnako blízko, tam, kde ľudia pracujú, tvoria, trpia a bojujú a ja som aj za tých zodpovedný.

Byť dobrým kamarátom aj tým, čo bojujú proti nám na druhej strane barikády. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás. Keby nás Boh vyvolil a postavil opačne, to ja by som fanaticky nenávidel ľudí na tejto strane. Tak ako v športe. Hrať tvrdý futbal, ale čestnú, peknú a poctivú hru a tá sa páči aj súperovi. Môj protivník nie je môj nepriateľ. Je robotníkom Božím tak, ako ja.

Kto dáva, ten sa obohatí, kto spolupracuje, ten je mojím priateľom.

Koľkým ľuďom, okrem vlastných detí a ich detí, ste urobili radosť cez týždeň?

„Musíš si voliť alebo vedu, alebo náboženstvo,“ povedala učiteľka v škole.

„Ja som si zvolil Pána Boha“, povedal žiak 4. triedy.

Ani teológ by nemohol dať lepšiu odpoveď. Mať Boha znamená mať vieru.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Nádej večného života

Š: *Naozaj ľudia veria vo večný život po smrti? Berú seriózne to, že po krátkom pozemskom živote nás čaká nikdy nekončiaci skutočnosť? Predsa je to pravda, rovnako zarážajúca, ako aj budiaca veľkú nádej. Keby tí, ktorí hlasno vyznávajú, že sú veriaci, naozaj verili v zodpovednosť po smrti, či by sa dopúšťali rôznorodého zla? Či by radšej nehodnotili všetko pod zorným uhlom večného života, pripravení radšej všetko stratit' a veľa pretrpieť, než stratit' Boha a život v milosti? Sám opakujem., že „verím v život večný“, ale je to pre mňa pravda, ktorá ešte nezmenila môj život.*

JS: Pán Ježiš učí o Poslednom súde. Túto náuku napísal svätý Matúš (Mt 25,31-46). „Podťe, požehnaní... Odíďte, zlorečení...“ Zjavenie hovorí taktiež o Božom súde hneď po smrti. Príbeh o úbohom Lazárovi a slová Ježiša, vyslovené kajúcemu lotrovi na kríži, pripomínajú osobný súd. Podobne nás pouča sv. Pavol apoštol: „Chceme sa radšej vzdialiť z tela a bývať u Pána“ (2 Kor 5,8). „Túžim zomrieť a byť s Kristom“ (Flp 1,23). Autor Listu *Hebrejom* píše:

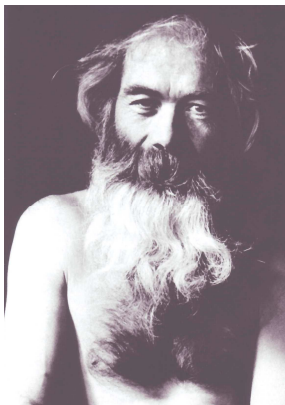
„Ako je ustanovené, že ľudia raz zomrú a potom bude súd.“ V Apokalypse zase čítame: „Blahoslavení, ktorí umierajú v Pánovi - už teraz [...], veď ich skutky idú s nimi“ (14,13).

Večný Bože, ty chceš, aby „všetci ľudia boli spasení“ (1Tim 2,4). Ty si poslal svojho Syna, aby svet vykúpil. On učil o večnosti a o ceste do tvojho domu v nebi. Otvoril nám nebo skrze smrť a zmŕtvychvstanie. Upevni vieru učeníkov tvojho Syna, aby dennodenne žili slovami svätého Jána, že v nebi ťa uvidíme takého, aký si (por. 1 Jn 3,2). Daj, aby pokrstení obdržali dar túžby po tej skutočnosti, keď ťa budeme vidieť“ z tváre do tváre“ (1 Kor 13,12). Nedopuť, aby sme sa odlúčili od teba. Vyslobod' nás z moci pekla a v „hodine smrti nás povolaj“.

Ján Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Váha slov

Ak niekto vysloví slovo devalvácia, automaticky si ho spojíme s finančným svetom. S devalváciou koruny alebo rovno s devalváciou na svetových trhoch. Devalvovať však možno aj iné, nielen hodnotu peňazí. Napríklad hodnotu slov. Inak povedané - slovo začne strácať na cene, začína sa znižovať jeho sila a v dôsledku toho i jeho pôvodný zmysluplný obsah.

Na každom kroku sa môžeme presvedčiť, ako vyslovené alebo napísané slovo už takmer nič neváži. Ako ľahko sa stáva iba zvukovou kulisou alebo stavebným kameňom lacných fráz. V dôsledku toho potom už neznamená nič ani dané slovo, ani daný sľub.

Nemožno sa preto čudovať odpovedi istého muža, ktorý na otázku, čo by urobil, keby mal absolútnu vládu nad svetom, odpovedal: „Vrátil by som slovám ich pravý význam.“

Keď som počul túto odpoveď, prišiel mi na myseľ ruský prírodovedec, teológ a filozof Pavel Florenský, ktorý bral ľudské slová vážne a varoval pred ich zneužívaním. Narodil sa v roku 1882 a koncom tridsiatych rokov 20. storočia ho sovietska moc dala popraviť. Svojím piatim deťom v liste napísal: „Dávajte si pozor na svoju reč, pretože pravdivé, pozorné a presné slovo je osobitne dôležité. Zvykajte si, aby všetko, čo robíte, čo vyslovujete, bolo jasné, elegantné a logické. Nestrpte nič neurčité a nevkusné, nič povrchné. Uvedomte si, že povrchnosť a prázdne slová môžu viesť k premárneniu celého života.“

I ja sám si v tomto zamyslení beriem k srdcu jeho radu. A aby som sa vyvaroval devalvácie slova, najmä toho napísaného, nepridám k poslednej kapitole tejto knihy už ani jedinú.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Prečo pochybuješ?

Mt 14,22-33

²²Nato hneď prikázal učeníkom nastúpiť na loď a ísť pred ním na druhú stranu, kým nerozpustí zástupy. ²³Keď rozpustil zástupy, vystúpil na vrch do samoty modliť sa. Keď sa zvečeralo, bol tam sám. ²⁴Loď bola vzdialená od brehu už mnoho stadií a zmietali ňou vlny, pretože vietor fúkal proti nim. ²⁵Počas štvrtej nočnej stráže prišiel k nim Ježiš, kráčajúc po mori. ²⁶Keď ho učeníci videli kráčať po ňom, prestrašení hovorili: To je príznak! A od strachu kričali. ²⁷Ale Ježiš sa im hneď ozval: Vzmužite sa! Ja som to! Nebojte sa! ²⁸Peter mu odpovedal: Pane, ak si to ty, rozkáž mi, aby som prišiel k tebe po vode. ²⁹On povedal: Poď! Peter vystúpil z lode, kráčal po vode a šiel k Ježišovi. ³⁰Ale keď videl, že vietor je silný, zľakol sa, začal sa topiť a kričal: Pane, zachráň ma! ³¹Ježiš hneď vystrel ruku, chytil ho a povedal

mu: Maloverný, prečo si pochyboval? ³²Len čo vstúpili na loď, vietor utíchol. ³³Tí, čo boli na lodi, klaňali sa mu a hovorili: Naozaj si Boží Syn.

Ďalšie čítania: 1 Krľ 19,9.11-13; ŽS.9-14; Rim 9,7-5

ČÍTANIE:

Ježiš dokáže tráviť čas sám so svojim Otcom. 14. kapitola sa začala rozprávaním o zabití jeho bratrance Jána Krstiteľa. Ježiš teda chcel byť sám, no zástupy ho nasledovali. Zľutoval sa nad nimi, učil ich do neskorého večera a zázračne zaobstaral jedlo pre viac ako päťtisíc ľudí. Potom poslal učeníkov, aby nastúpili na loď a išli na druhú stranu jazera, kým on rozpustí zástupy. Teraz môže žiaľovať za lánom a modliť sa k Otcovi. Práve modlitba bola základom jeho života a služby, a tak si vždy našiel čas na spoločenstvo so svojim Otcom.

Hlavnou témou tohto úryvku je však viera. Počas tohto dňa učeníci videli Ježiša uzdravovať ľudí a nadprirodzene premeniť päť chlebov a dve ryby, aby stačili pre päťtisíc ľudí, a ešte veľa ostalo. Teraz Ježiš kráča po vode a blíži sa k ich člnu. Neveria vlastným očiam. Sú vystrašení a myslia si, že vidia ducha. Ježiš ich uisťuje, že je to skutočne on, a tak sa nemusia báť. Ako zvyčajne, Peter sa nechá celkom preniknúť jeho slovami a doslova urobí veľký krok viery. Opäť tu zrejme hovorí bez rozmyšľania a prosí Ježiša, aby mohol aj on kráčať po vode. Ježiš ho zavolá k sebe. Peter vykročí z člna a začne po vode kráčať smerom k Ježišovi. Potom si uvedomí, aká je rozbúrená, vkradne sa doňho strach a on sa začne topiť. Ježiš ho zachráni a jemne ho pokarhá otázkou, kde sa stratila jeho viera.

Búrka sa utíši. Pre učeníkov je to teraz čas chvály a zvolania: „Naozaj si Boží Syn!“

MEDITÁCIA:

Akej lekcie o viere sa môžeme naučiť z tohto úryvku?

Ocitli ste sa už v situácii, v ktorej ste kričali k Bohu o pomoc? Čo sa vtedy stalo?

Vieme veľmi ľahko a hrdinsky vykročiť vo viere, ale potom dostaneme strach.

Ako sa môžeme usilovať chrániť vecí, ktoré nás chcú obráť o to, čo nám Boh chce dať?

MODLITBA:

Vzdávajte vďaky za to, že Ježiš je naozaj Boží Syn, a chváľte ho za jeho moc a súcit.

Príležitosti rásť vo viere sa nachádzajú všade okolo nás. Proste Ježiša, aby vám pomáhal „vykročiť z člna“ tam, kam vás volá. Dovoľte Ježišovej láske, aby vás naplnila a zmyla z vášho srdca všetky strachy.

KONTEMPLÁCIA:

Ježiš sa pýta Petra: „Prečo si pochyboval?“ Táto otázka veľa odhaľuje. Uvažujte nad dôvodmi, pre ktoré Peter pochyboval. Potom rozjímajte o tom, že Ježiš, Boží Syn, tam bol práve vtedy s ním. Rozmyšľajte, prečo dakedy pochybujete vy. Ak je Ježiš s nami, aký by to malo mať dosah na našu vieru?

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku